

*Uitwerking interview Igor Vrebac, door Fiep Nijhof en Max Gruson
30 november 2016*

Macho Macho – Het bevragen van mannelijkheid in een fysieke uitputtingslag

Igor Vrebac is de maker van de voorstelling *Macho Macho* die op dinsdag 6 december te bewonderen is in de kleine zaal. Maar wie is Igor Vrebac? En waarom maakte hij deze voorstelling? Voorafgaand aan de Wintercollectie gingen wij met hem in gesprek. In het gesprek vertelt Igor ons dat hij het fysieke vooronderzoek voor *Macho Macho* heeft gedaan in Spanje, met Spaanse acteurs. Nadat hij de juryprijs won voor zijn vorige voorstelling *Homo Sapiens* op het ACT Festival in Bilbao, mocht hij daar in residentie een nieuwe performance creëren.

Terug in Nederland is Igor aan de slag gegaan met Ilija Surla en Anton van der Sluis. Hij kende de spelers van zijn opleiding Mime aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en van eerdere performances. Aan het einde van het maakproces liet Igor regelmatig publiek komen om feedback te geven. “Mijn voorstellingen hebben publiek nodig, omdat er geen vierde wand is.” Op basis van die feedback maakte Igor een plan en subsidieaanvraag.

Een performance zonder narratief blijkt voor sommige toeschouwers soms lastig. Mensen lijken bang om zelf te interpreteren, ze vragen Igor om de betekenis van zijn voorstelling. Volgens hem heeft dat te maken met het feit dat we in een wereld leven waarin we snelle tweedimensionale beelden voorgeschoteld krijgen door bijvoorbeeld social media. In het werk van Igor zien we een reactie daarop: de kracht van theater is diepgang, driedimensionaliteit, het hier en het nu.

Igor werd onder andere geïnspireerd door billboards met modereclame. De modellen die daarop te zien zijn, wekten bij hem de vraag op: “Ik heb niet zo’n lichaam, maar ik wil het wel, maar waarom wil ik dat?” Daarnaast volgde hij op Instagram modellen, sporters en acteurs met het “perfecte mannelijke lichaam.” Bij het zien van die foto’s kan je je enerzijds verzadigd voelen, maar ook schuldig omdat je eigen lichaam er niet zo uitziet en je daar weinig aan doet. Mannelijkheid is echter niet het enige uitgangspunt, Igor heeft vrouwelijke objectivering ook onderzocht. Hij overweegt om *Macho Macho* in de toekomst ook door twee vrouwen te laten spelen. Daarnaast heeft hij bijvoorbeeld tijdens het maakproces de performers pin-upposes laten aannemen. Dit werkte heel humoristisch, maar het heeft de voorstelling uiteindelijk niet gehaald.

Naast deze eerdere inspiratiebronnen is *Macho Macho* tot stand gekomen met behulp van modetijdschriften, Turks worstelen en het boek “The Male Nude” (zie expositie). Tijdens het onderzoek dat het maakproces vormde, vroeg Igor aan de performers om verschillende poses uit deze bronnen aan te nemen. Of om bijvoorbeeld van de ene pose heel langzaam naar de ander te gaan. Het resultaat van het vooronderzoek is een fysieke performance. De lichamen werken hard,

opdat het publiek door de bewegingen geraakt wordt. Welke betekenis het publiek aan het getoonde geeft, verschilt volgens Igor per persoon. Wanneer we hem vragen naar die verschillen op basis van seksuele voorkeur, stelt hij dat heterovrouwen vaak reageren met empathie voor de hardwerkende performers, homoseksuele mannen het eerder erotiserend vinden om naar te kijken en heteromannen zich er ongemakkelijk bij voelen of het confronterend vinden. Een bezoeker zei later tegen Igor: "Mijn heterofitnessvriend zat heel gesloten en wilde het eigenlijk niet zien, maar vond het toch heel mooi achteraf." Een recensent van de Volkskrant stelde dat een vleugje homo-erotiek zeker aanwezig is in *Macho Macho*, alleen al door de halfnaakte lichamen die bezweet raken. Echter komt bijna iedereen die de performance ziet, ondanks de verschillende emoties en reacties, wel ongeveer tot dezelfde conclusie: "het [ongelooflijk veel moeite doen voor een mooi lichaam] is het niet waard."

Fysieke composities, net over het randje en seksualiteit zijn elementen die Igor vaker meeneemt in voorstelling. Zo was het oorspronkelijke idee van zijn eerdere voorstelling *Homo Sapiens* om zestien keer "Single Ladies" van Beyoncé te dansen en kwam er uiteindelijk een scène in voor waarin de performer naar zijn spiegelbeeld keek in zijn eigen plas. Igor stelt dat zijn voorstellingen altijd zullen gaan over onderwerpen als mannelijkheid versus vrouwelijkheid, stereotyperingen, waar je vandaan komt en waar je naar toegaat en de wereldpolitiek. Op die manier wil Igor onwetendheden wegnemen en vooroordelen doorbreken. Zo ook in zijn volgende projecten, die tot stand zullen komen gedurende een traject bij de Nieuwe Oost in Arnhem.

***Macho Macho* is op dinsdag 6 december te zien om 21.30 uur in Theater Kikker.**